

Arrest

nr. 116 803 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad OOSTENDE, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Stad Oostende van 16 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERHAEST, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in als partner duurzame relatie.

1.2 Op 1 september 2011 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 28 februari 2012, bij arrest met nummer X, door de Raad vernietigd.

1.3 Op 16 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

De Raad wijst erop dat artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit wat volgt dat aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan worden bevolen, niet wordt voldaan.

2.2 Daar waar de verzoekende partij *in fine* van het verzoekschrift minstens een heroverweging van de bestreden beslissing vraagt, kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband in de onder punt 3.2 weergegeven beschikking van 23 september 2013 wordt gesteld. Op dit onderdeel van de beschikking gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Het middel lijkt, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Gelet op de kritiek in het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij het huurcontract slechts per fax aan de verwerende partij heeft overgemaakt op 20 augustus 2012, terwijl de bestreden beslissing reeds dateert van 16 augustus 2012, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Het betoog van de verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij hierbij geschonden acht.

Het is niet aan de Raad dit te specificeren. Dit onderdeel van het enig middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij erom verzoekt te bestreden beslissing te annuleren en stelt: “minstens dient te worden overgegaan tot heroverweging van de beslissing” en in de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt de haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij (opnieuw) ten gronde te beoordelen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling of de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, volstaat niet om tot vernietiging van de bestreden beslissing te leiden.

Volledigheidshalve kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij voorhoudt als zou de bestreden beslissing nergens uitdrukkelijk aangeven dat het een bijlage 20 betreft. De bestreden beslissing, zoals deze zich bevindt in het administratief dossier, bevat duidelijk de vermelding 'bijlage 20' en is hoe dan ook als volgt betiteld: “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 november 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 23 september 2013 opgenomen grond, stelt zij dat de vorige identieke beslissing vernietigd werd door de Raad omdat er geen administratief dossier ingediend werd door de verwerende partij. Nu is er wel een administratief dossier. Zij stelt alles in het werk gesteld te hebben om de gevraagde documenten over te maken. De burgerlijke stand van de stad Oostende was tevens goed bekend met de feitelijke situatie, met name de inschrijving in het bevolkingsregister en de in 2011 doorgegeven adreswijziging. Zij merkt dan ook de afwezigheid van de verwerende partij op. Zij schetst dat er problemen waren met de eigenaar van de huurwoning die uiteindelijk door de vrederechter verplicht werd om een huurcontract af te leveren, waardoor zij niet eerder een bewijs van voldoende huisvesting konden voorleggen. Zij wijst hierbij op een fax. Zij stelt volgende stukken te hebben neergelegd: een verklaring van de huisarts dat zij op consultatie is gekomen, een attest van de gevangenis in Brussel waaruit blijkt dat haar partner op bezoek kwam terwijl zij in voorlopige hechtenis zat en foto's. Zij meent dat noch uit het administratief dossier, noch uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt wat de criteria zijn ter appreciatie van haar aanvraag, dan wel in welke mate met de verschillende elementen werd rekening gehouden. Zij stelt zich de vraag of haar foto's aanvaard werden of niet? Zij wijst erop dat de verwerende partij op de hoogte is van de gegevens van de burgerlijke stand zodat zij dus wist sinds wanneer er sprake was van samenwoning en inschrijving in Oostende. De materiële motiveringsplicht werd volgens de verzoekende partij onvoldoende nageleefd..

3.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw melding maakt van het huurcontract, maar dat hierop reeds in de beschikking van 23 september 2013 werd geantwoord. De verzoekende partij gaat met haar betoog geenszins in op hetgeen hieromtrent in voormelde beschikking gesteld werd, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het huurcontract reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Ook op de andere elementen van de beschikking gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting haar middel uitbreidt en tevens een nieuw middel, met name de schending van de materiële motiveringsplicht, naar voren brengt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van

verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). De verzoekende partij toont niet aan dat zij dit nieuwe middel en de uitbreiding van haar bestaand middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 19 november 2013 nieuw ontwikkelde middel en de uitbreiding van het bestaand middel zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 23 september 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van de formele motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET